

TÜNDÉRDALLAM I.

Lament

A látó szerelme

„ÉLETTELI ÉS MEGKAPÓ.”

– PUBLISHERS WEEKLY

fine
selection

M A G G I E S T I E F V A T E R

MAGGIE STIEFVATER

TÜNDÉRDALLAM I.
Lament
A látó szerelme

*Apámnak, amiért hasonlítunk egymásra,
és Ednek, amiért nem.*

Köszönetnyilvánítások

Ez a könyv nem születhetett volna meg néhány nagyon fontos ember támogatása nélkül. Köszönettel tartozom nagylelkű és elbűvölő szerkesztőmnak, Andrew-nak, aki már akkor őszintén hitt ebben a regényben, amikor az még csak rút kiskacsa volt; barátnőmnak, Naish-nek, aki hajlandó volt félretenni mindent a végtelen szerkesztői munkafázisok kedvéért, és rendre kijavította a nyelvtani hibákat, amelyeket még egy angolt idegen nyelvként makogó részeg majom sem követett volna el; testvérkémnek, Kate-nek, akinek Luke és Deirdre iránti olthatatlan lelkesedése életben tartotta ezt a történetet, és aki vidám kacagások közepette szövögette velem a cselekmény bogos szálait (csak egy szó, Kate: „vérfröccs”); másik testvéremnek, Liznek, aki fenyegetéseivel valósággal belekényszerített ebbe a történetbe... nem, tényleg megfenyegetett – írásban őrzöm a bizonyítékát; édesanyámnak, mert nélküle én sem volnék itt; hálás vagyok kiberbarátaimnak a lelkesedésükért, különösképpen Wendy-nek, aki olyan helyen lakik, ahol az emberek fejjel lefelé állnak; és végül természetesen hálás köszönettel tartozom férjemnek (szerelmi rabszolgámnak), Ednek, akinek béketűrő arckifejezése igaz szívet takar.

Prologus

Sejtelve sem volt arról, mióta kapaszkodik már a kút falába.

Mindenesetre elég régóta ahhoz, hogy a víz csontig hatoló hidege érzéketlenné tegye a lábát. Elég régóta, hogy ujjai belefáradjanak az erőfeszítésbe, amellyel eddig sikerült fejét a víz színe fölött tartania. Valahol a távolban a kopók kísérteties üvöltése hasított a levegőbe, és a hangra hirtelen felgyorsult a szívverése.

Szemét behunyva minden erejével arra összpontosított, hogy el ne engedje a régi kút egyenetlen falát. Igyekezett megnyugtatni magát. *Ideleinn nem érezhetik meg a szagod. Elveszítik a nyomod a patak-nál, és itt soha nem találhatnak rád.*

A víz dermesztő érintése felkúszott egészen a nyakáig, mire ő ujjjaival még erősebben kapaszkodott a kövekbe. Felpillantott a tiszta éjszakai égboltra, és mélyet sóhajtott. Mióta is csinálja már ezt? Amióta csak az eszét tudja. A kút fölött lassan elhalt a vonítás; üldözői elveszítették a nyomot.

Csak hagyjatok már békén! Hát nem fizettem még meg elég-gé? Néma imát mormolt, hogy Ők menjenek vissza oda, ahonnan eredetileg jöttek, de nem számított válaszra. Isten kizárólag azoknak szentelte mindenható figyelmét, akiknek lelkük van, és

ő ennek bizony híján volt, immár több mint ezer esztendeje. Hatalmasat nyelt. Mellkasában újra érezte azt az enyhe és különös remegést, amely csak azt jelenthette, hogy Ők beléptek a kalitkás szobába. Benyúlt a vízen keresztül a zsebébe, előhalászott belőle két rozsdás vasszőget, és szorosan a markába fogta őket. Nem kellett mást tennie, csak csendben maradnia. Most nem kiálthatott fel. Muszáj volt kitartania!

Valahol messze, egy apró, kerek szobában, amelynek sűrke kőfalait selymes mohatararó fedte, egy galamb verdesett kétségbeesetten hajszálvékony drótokból font kalitkája mélyén. Szárnyai a rácsnak ütköztek, karmai az ülőrudat tépték, marcangolták, ám mindhiába. Végül kimerülten megkapaszkodott a kalitka finom rácsozatában. Nem a menekülés vágya fűtötte azonban elkeseredését – hiszen a kalitkán nem is volt ajtó –, hanem a rettegés. Ez a fajta félelem volt a leggyötrelmesebb: a reménytelen kétségbeesés. A hófehér madár örök életre kárhoztatott kis szíve örülten kalapált, mígnem már-már úgy érezte, kiugrik a helyéről.

Ekkor karcsú kezek emelték ki finoman a sápadt galambot a kalitka aljából, onnan, ahol azelőtt reszketve kuporgott, és egy szépséges hölgy felé nyújtották, akinek alakja mintha furcsa, aranyló fényben ragyogott volna a szürkészöld szobában.

Amikor a hölgy megszólalt, még a hangja is fényesen csillámlott a levegőben, és olyan gyönyörűsége volt, hogy könnyeket fakasztott volna bárki szeméből. – A szárnyát! – adta ki halkán az utasítást, magasba tartva egy gyertyát. A karcsú ujjak gyengéden elválasztották a madár szárnyát a testétől, majd így kifeszítve ismét átnyújtották a galambot a szép hölgynek. A gyertya libegő lángja a nap megannyi színárnyalatával tükröződött vissza a galamb rémült tekintetében.

A szépséges hölgy szája kegyetlen mosolyra görbült, miközben a sápadt lángot közvetlenül a galamb szárnya alá tartotta.

A kútban rejtőző fiú megborzongott. Ajkába harapva homlokát a karjába rejtette, és alig bírta ki, hogy fel ne üvöltsön. Elviselhetetlenül égette, gyötörte a mellkasába nyilalló fájdalom, tüzes markában szorongatva a fiú megkínzott szívét. Ám a kín amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan alább is hagyott, mire a fiú néma megkönnyebbüléssel engedte ki tüdejéből a levegőt.

A szürke szobában eközben a hölgy arcához emelte a gyertyát, amelynek lángja megvilágította gyönyörű vonásait. A legtökéletesebb nyári napra is csak gúnyolódva tekintett volna, visszautasítva a felháborító szemtelenséget, hogy mindkettőjüket a „gyönyörű” szóval merték illetni. – Mindig a nehezebb utat választja szegény fiú, nem igaz? – A galamb elkeseredetten vergődött a nő dallamos hangjának hallatán. Fogva tartója ezúttal még közelebb tolta szárnyához a lángot, amely belekapott a madár tollaiba, fekete pernyévé égetve őket, mintha csak papírfoszlányok volnának. A galamb megdermedt, csőrét is kítátotta néma gyötrelmében, üres tekintete a mennyezetre tapadt.

A kútban a fiúnak ismét elakadt a lélegzete, hangosan zihált, és igyekezett arra összpontosítani, hogy fejét továbbra is a víz fölött tartsa. Szíve keservesen megvonaglott a mellkasában. Amint behunyta a szemét, olyan szorosan, ahogyan csak bírta, a szíve egyszer csak megállt, és nem vert többé. Hirtelen üresnek érezte magát, és hangtalanul a víz alá süllyedt, ujjából elszállt minden erő, a kezében szorongatott szegek tekergő ösvényt rajzoltak az alatt sötétlő mélységbe.

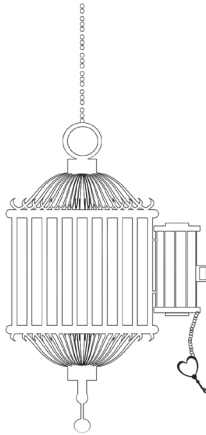
A fiú nyakát ekkor durván megragadta valami, feje hirtelen hátrarándult. Kihúzták testét a kútból az éjszakába, és a lóherétől illatozó földre taszították. Szájából víz szivárgott.

– Még nem ütött az utolsó órád, öreg barátom! Még nem. –
A Vadász érdeklődő pillantással méregette prédáját, tekintetében
nem látszott sem düh, sem elégedettség. Az üldözés lezárult, és az-
zal együtt a szórakozásnak is vége szakadt. Kopók szaglásztaák körbe
a földön heverő mozdulatlan testet. – Munka vár rád.

Első könyv

*„...elhagytad a szívem,
Sóvárgó szavaim bárcsak meghallanád,
Még mindig ámulom arcod, mi földön és égen
A legszebb számomra, és kísért tovább”
– „Bridgit O’Malley” –*

Egy

– **Jobban fogod érezni magad, ha hánysz egyet, hidd el!** – szölt hátra anya az első ülésről. – Attól mindig megkönnyebbülsz.

Pislogva próbáltam magamhoz térni a kábulatomból, miközben kocsink mögött állva éppen a hárfatokomat igyekeztem előrángatni a csomagtartóból. Borzalmas hányinger tört rám. Hirtelen ráébredtem, hogy anyám egyetlen könnyed megjegyzéssel összefoglalta a valódi okát annak, miért ne álmodozzam arról, hogy valaha koncertfellépésekkel fogom megkeresni a kenyerem. – Légy szíves, kímélj meg a lelki fröccstől, anya!

– Ne gúnyolódj! – Anyám odalökött nekem egy a nadrágomhoz illő kardigánt. – Vedd ezt fel! Sokkal profibb benyomást keltesz benne.

Akár nemet is mondhattam volna, de egyszerűbb volt csak simán magamra húzni azt a nyamvadt kardigánt. Ahogyan azt már anyám kinyilatkoztatta: minél hamarabb állok ki a színpadra és hányom el magam, annál nagyobb lesz végül a megkönnyebbülés. S mihelyt túl vagyok ezen az egészen, békében visszatérhetek szürke, nyugalmas hétköznapijaimhoz, amíg anya elérkezettnek nem látja a pillanatot, hogy újra kiráncigáljon a ketrecemből. Ismételt ajánlkozását, hogy

segít nekem a hárfacipelésben, mindenesetre visszautasítottam, bár a befelé igyekvő diákok közül többen is szülői kísérettel érkeztek. Könnyebb volt tökéletesen jelentéktelennek maradni, ha senki ismerős nem volt jelen, hogy rajtam tartsa a szemét.

– Akkor mi most leparkoljuk az autót, és keresünk magunknak ülőhelyet. Hívj, ha segítségre van szükséged! – Anya megpaskolta galambszürke táskáját, amely tökéletesen illett szintén galambszürke, mélyen dekoltált blúzához. – És persze Delia is hamarosan megérkezik.

Díva attitűdöket dédelgető nagynénémnek már a gondolata is közelebb lendített az émelygés hányásba torkolló fináléjához. *Ó, Deirdre – mondaná fennhangon –, szeretnéd, hogy segítsék neked végigfutni azon a skálán? A magasabb hangoknál tényleg mintha kisére hamisan játszanál.* S akkor szépen leróháznám. Hé, lehetséges, hogy ez mégsem olyan szörnyű gondolat! Bár, Deliát ismerve, még a hányástechnikámat is minden bizonnyal szigorúan megkritizálná. *Deirdre, drágám – most komolyan –, ennél sokkal szebben formált ívben kell okádnod a jövőben, ha valaha is hivatásszerűen szándékoznál szaftos darabokat köpködni a szádból.*

– Remek – morogtam fogcsikorgatva. A szüleim búcsúzóul még integettek, majd továbbhajtottak, ott hagyva engem egyedül, hogy megkeressem a versenyzőknek fenntartott bejáratot. Tekintetem fürkészőn siklott végig a középiskola épületének széles betonfalán. A kora délutáni ragyogó napfényben hatalmas plakát hirdette: *Versenyzői bejárat.* Őszintén reméltem, hogy szeptemberig még csak a közelébe sem kell mennem az iskolának. Na, persze. Isten veletek, szép ábrándok!

Te jó ég! Micsoda hőség! Dühödt pillantásom az ég felé fordítottam, mire összeszűkülött szemem egyszor csak megakadt a nap

mellett felderengő hold sápadt alakján. Valamilyen különös oknál fogva a hold szellemalakjának megjelenése furcsa előérzettel szorította össze a szívem. Mintha mágikus bűvölet áradt volna belőle, amely a hatalmába kerített. Hirtelen nem vágytam semmi másra, csak hogy bámulhassam, amíg eszembe nem jut, miféle varázslattal ejtett rabul. Az ácsorgás a rekkenő hőségben azonban cseppet sem segített gyomrom émelygésén, így aztán hátat fordítottam a sápadt korongnak, és elcipeltem a hárfámat a versenyzők bejáratához.

Átverekedtem magam a súlyos ajtókon, és közben eszembe jutott, hogy mielőtt anya megemlítette, egyáltalán nem állt szándékomban háyni. Éppenséggel nem is a verseny körül forogtak a gondolataim. Való igaz, hogy úton idelélé a már ismerős üveges tekintet és a „csak most ki ne dobjam a taccsot” kifejezés kísértett az arcomon, de egyáltalán nem az volt az oka, amit anyám sejteni vél. Még mindig a tegnapi éjjeli álomom hatása alatt álltam. Most azonban, hogy anya felhozta a témát, ráadásul a verseny helyszíne is teljes nyomasztó valójában elém tárult, az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba. Rögtön fel is fordult tőle a gyomrom.

Egy óriási tokával és sikkes csíptető mappával büszkélkedő nőszemély ekkor a nevem iránt érdeklődött.

– Deirdre Monaghan – feleltem készségesen.

A nő erre kíváncsian rám bandzsított – vagy talán ez volt a szokásos arckifejezése. – Az előbb már valaki kérdezősködött utánad.

Reméltem, hogy talán Jamesre gondol, a legjobb (és melleleg egyetlen) barátomra ezen a világon. Ha pedig valaki más volt, hát nem igazán érdekelt, hogy megtalál-e vagy sem. Meg szerettem volna kérdezni, vajon hogyan nézett ki az illető, de attól féltem, ha túl sokat beszélek, végképp elveszítem önuralmam utolsó cseppjeit is, és menthetetlenül az arcába öklendezek. A verseny

helyszínének már a közelsége is határozottan epeforgató hatást gyakorolt rám.

– Magas, egészen világos hajú nő volt.

Tehát nem lehetett James. Sem Delia. Felettébb rejtélyes körülmény, ám jelen pillanatban valószínűleg nem igazán fontos. Mindent figyelembe véve persze.

A nő odafirkantott valamit a nevem mellé. – A terem végében a regisztrációnál fel kell vened egy csomagot.

Egyik kezem a szám elé helyeztem, és óvatosan megkérdeztem: – Hol gyakorolhatok?

– Ha elmész egészen az előcsarnok végéig, ahol a csomagot átveszed, majd onnan a nagy dupla ajtón át...

Nem várhattam tovább. – Értem. Tehát a tantermekben?

Válaszképpen kedélyesen meglengette terebélyes tokáját. Ezt egyetértésnek vettem, és már léptem is beljebb. Szememnek némi időre volt szüksége, mire hozzászokott a benti félhomályhoz, az orrom azonban rögtön működésbe lépett. Középkorom jól ismert bűze, még a diákok nélkül is, fájdalmasan bizsergette pattanásig feszült idegeimet. Ó, egek, milyen hihetetlenül diszfunkcionális vagyok!

Váratlanul megcsörrent a hangszertok a hátamon. Telefon. Előhalásztam, majd kimeredt szemmel bámultam rá. A hátuljára egy négylevelű lóhere ragadt, még teljesen friss volt, egészen nedves. S nem is valamilyen fondorlattal erősítették rá a negyedik levelet, nem olcsó hamisítvány volt, hanem egy háromlevelű növény mutációja. Ennek a kis zöld lóherének mind a négy levele tökéletes formájú volt, és szabályos sorban helyezkedtek el egymás mellett.

Ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy a telefon az előbb még csörögött. Vettem egy futó pillantást a kijelzőre, és csak reméltem, hogy

nem anya hív. Gyorsan kinyitottam. – Halló – szóltam bele kissé mereven, miközben lehámoztam a lóherét a telefonról, majd gyorsan zsebre vágтам. Csak nem árthat.

– Te jó ég! – szólalt meg együtt érzően James a vonal másik végén, kihallva hangomból a kétségbeesést. Habár James hangja csak halkán és recsegve hallatszott a telefonban, ezúttal is a már szokásos megnyugtató hatással volt rám. A torkomat szorongató élmélygés átmenetileg csillapodott. – Korábban kellett volna telefonálnom, ugye? Máris tiszta *hányinger-ella* vagy!

– Aha. – Lassú léptekkel elindultam az előcsarnok túlsó végében nyíló dupla ajtó irányába. – Tereld el a figyelmem, *légysz!*

– Hát, elég nagy késésben vagyok – újságolta vidáman. – Valószínűleg kénytelen leszek még itt a kocsiban felhangolni a dudát, aztán ing nélkül, félmeztelenül berohanni a színpadra. Súlyt emeltem. Talán a szépen kidolgozott hasizmaimra is kapok néhány jó pontot, ha a muzikális zsenialitásommal esetleg nem sikerülne rögtön elbűvölnöm a zsűrit.

– Ha meg tudod oldani, hogy legalább a skót szoknyádat magadra rángasd, a zsűri *Rettenthetetlen* pontokkal jutalmazhatná a megjelenésed.

– Ne szöld le a szoknyát, asszony! Szóval, álmodtál valami izgalmasat múlt éjszaka?

– Ah... – Habár James és én szigorúan csak barátok voltunk, vonakodtam elmesélni neki. Rendkívül részletes álmaimon mindig remekül mulattunk együtt. Két nappal korábban például azt álmodtam, hogy egy harvardi pályaválasztási tanácsadó készít velem interjút, aki mellesleg nyakig csücsült a sajtban (Gouda sajt volt, ha jól emlékszem). Tegnap éjjeli álmom bűvöletének hatása még most sem múlt el teljesen, kellemes kábulatot borítva

érzékeimre. – Nem aludtam elég mélyen ahhoz, hogy álmodjam is – válaszoltam végül.

Ó! A hold. Hirtelen eszembe villant, hogy álomban láttam a holdat a nappali égbolton, innen származott hát az a különös *déjà vu* érzés. Óriásit csalódtam, amiért ilyen egyszerű és hétköznapi dologról volt csupán szó.

– Nos, ez tipikus – jegyezte meg James.

– Delia is itt lesz ma este – panaszkodtam.

– Ó, szóval ismét önkéntes tanúi lehetünk egy hamisítatlan testvéri hajbakapásnak, mi?

– Nem, egy újabb „az én lányom sokkal tehetségesebb nálad” jelenetnek lehetünk majd tanúi.

– Nana-nana-na – kántálta segítőkészen James. – Ó, a fenébe! Most már tényleg iszonyú késésben vagyok. Még be kell pakolnom a dudát a kocsiába. De nemsokára találkozunk. Próbálg addig is kint tartani!

– Aha, kösz szépen! – morogtam. A telefon elnémult, és én sietve visszagyömöszöltem a hárfatokba, miközben már meg is érkeztem a kétszárnyú ajtóhoz. Tompa hangok bizonytalan kakofóniája ütötte meg a fülem az ajtó mögül. Beálltam a sorba, hogy átvehessem a nevemre szóló versenycsomagot, magam után vonszolva a hárfámat is. Végre-valahára kezembe kaptam a ropogós irattartó borítékot, és gyorsan sarkon fordultam, hogy máris továbblépjek. A nagy sietségben veszedelmesen megbillent a hárfám. Mire észbe kaptam, a mögöttem álló versenyző csaknem összeroskadt a súlya alatt.

– Jaj, te jó ég! – A srác óvatosan visszaállította egyenesbe a hárfám, és ekkor jöttem rá, hogy ismerem: Andrew volt az, az iskolai rézfúvószenekar egyik tagja. Úgy rémlett, talán trombitán játszik. Vagy

legalábbis valami harsány hangszeren. Széles vigyorral végigmért: a mellemnél kezdte, és csak aztán kúszott fel a tekintete az arcomra. – Óvatosabbnak kellene lenned! Az ilyen élettelen tárgyakkal jobb, ha vigyáz az ember. A végén még képes és megszökik tőled.

– Aha. – Ha még ennél is viccesebb próbált volna lenni, fennállt volna a veszélye, hogy lehányom. Kissé elhúztam keze ügyéből a hárfát. – Bocs!

– Semmi gáz, máskor is vágd csak nyugodtan hozzám a hangszered!

Erre végképp nem tudtam, mit válaszoljak, ezért ismét csak ennyit mondtam: – Aha.

Azzal egész egyszerűen láthatatlanná váltam, Andrew pedig szépen hátat fordított nekem. Fura volt, hogy most is minden ugyanúgy történt, mint bármely más szürke hétköznapon a suliban.

Azaz mégsem egészen. Amint a széles, kétszárnyú ajtó mellett ácsorogtam, hallgatva a mögöttem nyüzsgő emberek és hangszerek egybefolyó zsongását, nem tudtam megfedkezni arról, mi célból is gyűltünk itt össze. Izgatott diákok valóságos serege gyakorolt még az utolsó pillanatban is, mielőtt kiléptek volna a színpadra. Szorgalmasan gyakoroltak, hogy versenybe szálljanak a 26. Kelet-Virginiai Zenei Fesztivál egyik megtisztelő díjáért. Ez volt minden ifjú zenész nagy esélye, hogy lenyűgözze a zeneakadémiák és konzervatóriumok tehetségkutatóit, akik a nézőközönség soraiból figyelik majd a produkciókat.

A gyomrom erre a gondolatra ismét felfordult, és ezúttal tudtam, hogy nincs menekvés. Egyenesen a női mosdó felé menekültem, az alagsorba, a tornaterem alá, hogy diszkrét magányban rókázhassak. A hárfámat a mosdók mellett hagytam, és éppen az utolsó pillanatban sikerült a vécé fölé hajolnom. Két karom a régi, szürkésárga

ülőkére támasztottam, amely visszataszítóan bűzlött a sok fertőtlenítőtől és szükség hajtotta látogatótól.

Gyűlölöm ezt az egészet. A gyomrom újra megvonaglott. Valahányszor kénytelen voltam közönség előtt játszani, mindig ez történt. Pontosan *tudtam*, milyen borzasztó ostobaság ennyire rettegni a tömegtől, sőt, azzal is tisztában voltam, hogy a hányás és idegesség egyedül az én hibám, mégsem voltam képes erőt venni magamon. James kikereste nekem a lexikonból a „nevetségessé válástól való iszony” (katagelofóbia) fogalmát, majd egyik délután még hipnózissal is próbálkoztunk, hogy végre megszabaduljak tőle, önmegvalósításról prédikáló szórólappal és megnyugtató muzsikával kiegészítve a terápiát. Végül csak annyit sikerült elérnünk, hogy megszállott rajongóivá váltunk a New Age mozgalom misztikus zenéjének.

Még nem fejeztem be. A hajam is idegesítően az arcomba hullott, ráadásul elől tépett frizurám lehetetlenné tette, hogy makrancos fürtjeimet hátrafogjam a copfomba. Elképzelttem, amint hányásdarabokkal a frufrumon lépek ki a színpadra. Csakis végső elkeseredésemben szokásom sírni, ám ebben a pillanatban bizony veszedelmesen közel álltam hozzá.

S ekkor éreztem, amint egy hűvös kéz gyengéden hátrasimítja a hajam az arcomból. Nem is hallottam, hogy valaki belépett volna a mosdóba. Mégsem voltam meglepve – mintha mindvégig számítottam volna arra, hogy valaki rám talál. Nem kellett odanéznem, hogy tudjam, egész biztosan egy srác keze fogja gondoskodóan a hajam, és ez a kéz egész biztosan nem Jameshez tartozik.

Rettenetesen zavarba jöttem, és el akartam húzni a fejem, a kéz tulajdonosa azonban határozottan rám szólt: – Ne izgasd magad! Már majdnem kész vagy.

Igaza volt. Végül már képtelen voltam tovább hányni, reszketve és totál üresen álltam ott. Valamilyen különös oknál fogva egyáltalán nem rázott meg a tény, hogy egy fiú áll mögöttem a női mosdóban. Megfordultam, hogy megnézzem magamnak, ki az, aki szerencsétlen szemtanúja volt a legkevésbé szexis jelenetnek, amelyet egy lány élete során előadhat. Ha netán Andrew volt az, szándékomban állt alaposan behúzni neki egyet, amiért hozzám merészelt érni.

Nem Andrew volt, hanem Dillon.

Dillon.

Az álombéli srác. Eljött, hogy megmentsen a nyilvános megszégyenüléstől, és diadalmas magabiztossággal egészen a közönség álló ovációjáig vezessen.

Átnyújtott nekem egy csomó papírtörülközőt, majd lefegyverzően rám mosolygott. – Szia! Luke Dillon vagyok. – Lágyan csengő hangjából csak úgy áradt az önuralom, és el sem tudtam képzelni, hogy dühében valaha is megemelné. Még az okádéktól büzlő mosdóban is hihetetlenül szexisen hangzott.

– Luke Dillon – ismételtem, és nagyon igyekeztem, hogy ne meresszem rá túlságosan a szemem. Reszkető kézzel elvettem tőle a papírtörülközőt, hogy megtörölgessem az arcom. Álomban csupán homályosan jelent meg előttem, mint az álombéli alakok általában, de most határozottan ráismertem. Karcsú volt és erős, akár egy farkas, a haja szőke, a szeme pedig sápadt fénnel csillogott. Hihetetlenül vonzó volt. Az álom erről az apró részletről teljesen megfeledkezett. – Ez a női mosdó.

– Meghallottam, hogy itt vagy.

Akaratom ellenére is megremegett a hangom, amikor hozzátettem: – Így nem tudok kimenni.

Luke erre oldalra lépett, hogy kiengedjen a fürkéből, majd kinyitotta nekem az egyik csapot, hogy megmosakodhassak. – Szeretnél kicsit leülni?

– Nem... igen... talán.

Elővarázsolt egy összecukható széket a fürkék mögötti kis kamrából, és letette mellém. – Fehér vagy, mint a fal. Biztos vagy benne, hogy jobban érzed magad?

Hálásan leroskadtam a székre. – Időnként előfordul, hogy miután végeztem... azzal ott... egyszerűen elájulok. – Halovány mosoly futott át az arcomon, miközben fülemben éles harsogással lüktetni kezdett a vér. – Ez az egyik... legelbűvölőbb tulajdonságom.

– Szorítsd a fejed a két térded közé! – tanácsolta Luke, majd leterdelt a szék mellé, és úgy figyelte lefelé fordított arcom. – Tudod, nagyon szép szemed van.

Nem válaszoltam. Vészesen közel álltam hozzá, hogy elájuljak egy ismeretlen srác szeme láttára a női mosdóban. Luke átnyúlt végtagjaim kusza összevisszaságán, és egy nedves papírtörülközőt nyomott a homlokomra. A hallásom hirtelen kitisztult.

– Kösz! – motyogtam hálálkodva, majd nagyon lassan felegyenesedtem ültömben.

Luke lekuporodott elem a földre. – Beteg vagy? – Láthatóan nem izgatta különösebben az eshetőség, hogy netalán valamilyen fertőző kórban szenvedek. Erőteljesen megráztam a fejem.

– Csak az idegeim. Ilyesféle helyzetekben mindig rám tör a hányinger. Tudom, hogy össze kellene kapnom magam... de képtelen vagyok rá. Most már legalább nem a színpadon fogom kidobni a taccsot. Azért még előfordulhat, hogy elájulok.

– Milyen bájosan viktoriánus! – jegyezte meg Luke. – De most akkor egyelőre nem fenyeget a veszély, hogy elalélsz nekem, ugye?

Úgy értem, szeretnél még itt maradni a mosdóban, vagy menjünk inkább ki?

Lassan felálltam. Sőt, állva is maradtam, tehát nyilvánvalóan sikerült visszanyernem az uralmam a testem felett. – Már jobban vagyok. Nekem... hm... most még gyakorolnom kellene. Azt hiszem, már csak háromnegyed óráam van, vagy ilyesmi, a fellépésemig. Fogalmam sincs, mennyi időt vesztegettem el. – A fülkére mutatam, ahol rám bukkant.

– Akkor menjünk ki innen, hogy nyugodtan gyakorolhass még egy kicsit. Szólnak majd, amikor te következel, és odakinn sokkal csendesebb.

Ha bármely másik srác lett volna a sulimból, ott helyben lerázom a nyakamról. Azt hiszem, valójában ez volt a leghosszabb beszélgetés, amelyet az elmúlt két évben Jamesen és a családtagjaimon kívül bárkivel is folytattam. S akkor még csak nem is számítottam hozzá a társalgás hányással tarkított részét.

Luke a vállára kapta a hárfámat a tokjával együtt. – Ezt majd én cipelem helyetted, tekintettel arra, hogy viktoriánus módra meglehetősen gyenge lábakon állsz. Megtennéd, hogy ezt pedig te hozod? – Felém nyújtott egy finom faragással díszített kis fadobozt, amely a méretéhez képest igencsak súlyosnak bizonyult. Nagyon tetszett: a belseje rejtelmes titkokat ígért.

– Mi van benne? – Amint a szavak kicsúsztak a számon, nyomban ráébredtem, hogy valójában ez volt az első kérdés, amelyet feltettem neki rövid ismeretségünk alatt, amióta gyengéden kisimította arcomból a hajam. Eszembe sem jutott, hogy bármit is megkérdőjelezek vele kapcsolatban, mintha mind ez idáig az egész helyzet kétségbevonhatatlan és tökéletesen helytálló lett volna, egy iratlan forgatókönyv része, amelyet mindketten az utolsó pontig szóról szóra követtünk.

– Fuvola. – Luke kinyitotta a mosdó ajtaját, majd egyenesen az egyik hátsó kijárat felé indult.

– Milyen kategóriában versenyzel?

– Ó, én nem azért vagyok itt, hogy versenyezzek.

– Akkor miért vagy itt?

Hátrapillantott rám a válla fölött, és olyan megnyerő mosoly ragyogott fel az arcán, hogy rögtön az villant az eszembe: bizonyára nem gyakran mosolyog így. – Azért jöttem ma ide, hogy téged halljalak játszani.

Természetesen nem mondott igazat, de hízelgett a válasza. Kivezetett a délutáni napsütésbe az iskola mögé, majd az egyik piknikasztal felé vette az irányt a focipálya közelében. Ekkor egy versenyző neve harsant fel a hátsó ajtó fölött elhelyezett hangszóróból, mire Luke nyomatékosan rám nézett. – Látod? Tudni fogod, mikor következel.

Letelepedtünk, Luke az asztalra, én pedig a mellette álló padra a hárfámhoz. Ahogy a nap sugara megcsillant rajta, Luke szeme olyan sápadtnak látszott, akár az üveg.

– Mit fogsz játszani nekem?

Görcsbe rándult a gyomrom. Teljesen szánalmasnak fog tartani, hiszen még ahhoz sincs elég bátorságom, hogy csak neki játsszam. – Ah...

Luke elfordította a tekintetét, majd kinyitotta fuvolájának tokját, és óvatosan összeállította a fából készült hangszert. – Szóval azt akartod mondani nekem, hogy csodás muzsikus vagy, de a művészeted nem vagy hajlandó megosztani senkivel?

– Nos, a te szádból meglehetősen önzőnek hat a viselkedésem, ha így akarsz fogalmazni!

Luke szája vészesen megvonaglott, mintha mosolyát próbálta volna elrejtetni, amint felemelte a fuvoláját. Fújt egy könnyed A hangot,

majd megigazította hangszerén a csúszkát. – Hát, végtére is tartottam a hajad, amikor szükséged volt rá. Talán nem érdelek meg egy rövid kis nótát? Összpontosíts a zenére! Mintha itt sem volnék.

– De hát itt vagy!

– Tegyéél úgy, mintha piknikasztal volnék!

Pillantásom végigsiklott pólója ujjából előbukkanó izmos karján.

– Te egész nyilvánvalóan nem vagy piknikasztal. – Egek! De még mennyire hogy nem volt piknikasztal!

Luke egyenesen a szemembe nézett. – Játssz! – hangja szigorúan csengett, és én elfordítottam a tekintetem. Nem sértődtem meg, csak tisztában voltam vele, hogy igaza van.

A hárfámhoz fordultam – *helló, öreg barátom!* –, és gyengéden hátrabillentettem a lábán, hogy a vállamhoz illesszem. Pár pillanat alatt meggyőződtem róla, hogy a hangszer még nem hangolódott el, azután lassan játszani kezdtem rajta. A húrok finoman és puhán pendültek az ujjaim alatt; a hárfának kedvére volt a késő nyári meleg és a párás levegő.

Belefogtam egy dalba, a hangom először csak félénken csendült, majd egyre erősebben, amikor ráébredtem, hogy szeretném lenyűgözni ezt az ismeretlen srácot.

*A napfény ablakomból
Sugárhajaddal játszik,
Érzem, hogy most is itt vagy,
Bár messze jársz, úgy látszik.
Itt ültél ablakomnál,
Ujjad hajammal játszott,
Hogy velem vagy, közelben,
Örökké tart, úgy látszott.*

*Ó, bár veled lehetnék újra,
Bár foghatnám kezéd újra,
Bár veled lehetnék újra,
És foghatnám kezéd...*

Hirtelen abbahagytam az éneklést, amikor meghallottam, hogy Luke fuvolója is bekapcsolódik a dalba. – Akkor hát ismered?

– Bizony ám! Azt a versszakot is énekled, amikor a kedvesét megölik?

Értetlenül ráncoltam a homlokomat. – Csak azt a részt ismerem, amit már elénekeltem. Nem tudtam, hogy meghal a végén.

– Szegény srác, hát persze hogy meghal. Ez egy ír dal, nem igaz? Az ír nótákban mindig meghal valaki. Eléneklek neked. Kísérj, kérlek, nehogy hamisan énekeljek!

Pengetni kezdtem, és felkészültem lelkileg a hangjára, bármilyenek bizonyuljon is.

Luke arcát a nap sugarai felé fordítva énekelni kezdett.

*Csak sodródom céltalan,
Kínzó álombullámokon,
Meghaltál, s a szívem megszakadt,
Emléked árad, hagyom.
Veled sodornak álmaim,
Hogy merre, nem tudom,
Nem zengem már a szív kándalát
Elpattant hárfahúrokon.*

– A dal szerint tehát a srác meghal...

– Milyen szomorú! – vetettem közbe.

– Ez egy nagyon régi dal – folytatta Luke. – Az a rész, amit énekeltél: „Ó, bárcsak újra veled lehetnék!”, az a rész új keletű, biztosan később ragasztották hozzá az eredetihez. Még sosem hallottam. De amit én énekeltam, az mindig a dalhoz tartozott. Te nem ismerted?

– Eddig nem – válaszoltam, majd őszinte csodálattal hozzátettem: – Gyönyörű hangod van. Egészen úgy hangzott, mintha valamilyen CD-felvételt hallgattam volna.

– A tiéd is csodaszép – dicsért Luke. – Úgy énekelsz, akár egy angyal. Sokkal szebben, mint gondoltam volna. És ez egy lány dala. A szöveg is nagyon csajos.

Lángba borult az arcom. Butaság volt, persze, hiszen egész életemben ezt hallgattam – képzett muzsikások és kritikusok, szakértők és beavatott ismerősök szájából –, hogy tehetséges vagyok. Sőt, olyan gyakran hallottam már, hogy a dicséret többé semmit sem jelentett számomra. A szívem azonban most hatalmasat dobbant Luke elismerő szavaira.

– Csajos – nyögtem ki végül kissé gúnyosan.

Luke bólintott. – De sokkal többre volnál képes. Meg sem erőlteted magad. Csak a biztosra utazol.

Hangulatom örömteli elégedettségből nyomban ingerültségbe csapott át. Hosszú hónapokon át gyakoroltam a *Tündérleány sirálmát* – rengeteg káprázatos díszítőelemmel és akkordváltással tűzdeltem az előadásomat. Ezek még a legcinikusabb hárfást is csodálattal töltötték volna el. Úgy éreztem, nem érdemeltem meg a „biztosra utazó” amatőr lekicsinylő minősítését még a rejtélyes Luke Dillon szájából sem.

– Ami ennél kevésbé biztos, az már lehetetlen – válaszoltam kiérten, érzelmek nélkül. Anyámtól örököltem a vérmérsékletemet, de hozzá hasonlóan sosem veszítem el a fejem. Csak egyre hűvösebbé

válok, amíg a másíknak végképp el nem megy a kedve a dermesztő társalgástól. Azt hiszem, Luke megjegyzésétől valahol a „borzalmas hideg” és a „halálhozó fagyáspont” közötti szintre süllyedt a szívélyességem.

Luke fura kis mosolyt vetett rám. – Ne dühöngj, szép kislány! Csak azt akarom mondani, hogy beilleszthetnél egy rövidke hárfaszólót a versszakok közé, ami kizárólag a tiéd lenne. Rögtönözz egy kicsit! Engedd el magad! Teremts valami szépet! Megvan hozzá a tehetséged; csak hát nem is próbálkozol.

Kis időbe telt, mire elbűvölő hízelgése mögött végre megértettem szavainak jelentőségét. – Már szereztem egypár rövid melódiát – válaszoltam. – De a komponálás elég hosszú időbe telik. Hetekbe. Napokba, legalábbis. Talán egyszer megnézem, hová tudnék kitalálni valami szépet.

Közelebb csúszott hozzám az asztalon, és felemelte a fuvoláját. – Nem erre gondoltam. Itt és most írj egy dallamot!

– Képtelen vagyok rá. Csak felsülnék vele.

Luke elfordította a fejét. – Mindenki ettől fél.

Elfogott egy különös, megmagyarázhatatlan érzés, hogy ezen a pillanaton most rengeteg múlik: a döntésem, hogy megfutamodom, avagy próbát teszek-e. Csak abban nem voltam bizonyos, pontosan mit is kell megpróbálnom. De nem akartam csalódást okozni neki. – Akkor játssz te is velem! Segíts kigondolni valamit! Megpróbálok.

Nem nézett vissza rám, csak szájához emelte a fuvoláját, és eljátszotta a nyitó dallamot. Fél ütemmel később én is bekapcsolódtam a hárfámmal, majd onnantól együtt játszottunk tovább. Amikor először futottunk végig a dalon, ujjaim automatikusan megtalálták a hangokat, ahogyan hónapok szüntelen gyakorlása

során megtanítottam őket. Mint ahogyan automatikusan követtem Luke irányítását és furcsaságait is az elmúlt fél órában, elfogadva a rejtélyes forgatókönyv utasításait, amint az megíratott a számomra.

Másodjára azonban ujjaim már finom kis harmóniát játszottak a húrokon. S nem is csak néhány hangot. Több volt ez egyszerű harmóniánál – tudatos döntést hoztam, hogy saját kezembe ragadom az irányítást, magamévá téve ezt az ősrégi dallamot. Életemben először a muzsika belőlem fakadt, és ez csodálatos érzés volt. Semmi megbánás. Semmi találgatás.

Harmadjára Luke kiszállt az első versszak után, és én egy merőben új melódiát csalogattam elő a hárfából nyolc teljes ütemen át.

Luke mosolygott.

– Csúnya dolog a káröröm – figyelmeztettem.

– Az bizony – bölintott egyetértően.

Ajkamba harapva törtem a fejem. Ezzel a kis kitérővel teljesen idegen területre léptem, és nem ismertem a szabályokat. – Ha... mi lenne, ha... hajlandó volnál játszani velem ma délután? Ha megváltoztatom a számom szólóról duettre?

– Igen.

– Akkor megyek, és most rögtön elintézem. – Fel akartam állni, de Luke elkapta a karomat.

– Már tudnak róla – mondta halkán. – Szeretnél még gyakorolni?

A jelek szerint mégsem én irányítottam az eseményeket. Megdermedtem a szavai hallatán, és lassan visszaroskadtam a padra. Értetlen tekintettel meredtem rá. A szívem mélyén megszólalt egy hang: figyelmeztetést vagy ígéretet suttogott. A választás rajtam múlt – az én kezemben volt a hatalom, hogy eldöntsem, melyik legyen. Egy hétköznapi, biztonságos világban figyelmeztetésként szólt volna.

Határozottan bólintottam. – Igen. Gyakoroljunk még egy kicsit!

– Dee... hát itt vagy!

Kizökkentem a bűvöletből, és amikor hátrafordultam, Jameszel találtam magam szemközt. Beletelt egy kis időbe, mire fel tudtam idézni, mikor is beszéltem vele utoljára. – Kidobtam a taccsot.

Luke megszólalt: – Szép szoknya.

James gyanakvó tekintettel mérte végig. – Nem láttalak én már téged valahol?

– A parkolóban – felelte készségesen Luke. – A zeneboltnál.

Különös módon nehéz volt elképzelnem, hogy Luke máshol is felbukkanhat, egy teljesen szürke és jellegtelen helyen, de James láthatóan hitt neki. – Aha... tényleg. Mi történt azzal a hegedűssel, akivel együtt játszottál?

– Haza kellett mennie.

Az a furcsa érzésem támadt, hogy mindketten elhallgatnak valamit. Elhatároztam, hogy később még kifaggatom Jamest.

– Hamarosan te következel? – érdeklődtem.

– Éppen most végzett az *a cappella*, vagy hogy is hívják, és most kezdik szólítani a duetteket. Emlékszel Jason Bylerra. Úgy döntötünk, teszünk egy próbát a dudámmal meg az ő elektromos gitárjával, csak hogy lássuk, sikerül-e némi lelkesedést kicsikarnunk a közönségből. Szóval, igen, nemsokára én jövök. Most be is megyek, hogy megkeressem. Azért fülelek majd, ha szólítják a neved. – James még mindig úgy bámult Luke arcába, mintha a fiú valamilyen különleges botanikai ritkaság volna.

– Sok sikert! – mondta Luke.

– Ja, kösz. – James kinyújtotta a kezét, és finoman megsimogatta az ujjaimat. – Később találkozunk, Dee.

Miután elment, Luke megszólalt: – Szeret kilógni a sorból.

Egyetértettem vele.

– Veled ellentétben – tette még hozzá.

Erre már összeráncoltam a homlokomat. – Ez nem igaz. Én is szeretek más lenni. De valamiért mindaz, ami felhívja rám az emberek figyelmét a középiskolán kívül, teljesen láthatatlanná tesz a sulifalain belül. – Megvontam a vállam. – James az egyetlen barátom. – Hirtelen belém nyilallt, hogy talán túl sokat árultam el, és előtte is mindjárt láthatatlanná válok.

Luke azonban csak szórakozottan dörzsölgette a hangszerét, mielőtt ismét rám pillantott. – Az ő bajuk.

„*Deirdre Monaghan. Luke Dellom.*”

Egész testem görcsbe rándult, amint meghallottam a nevem a hangosbemondóból.

– Nyugi! – csitított Luke. – Arra most semmi szükség, hogy elájulj az idegességtől. Majd megvárnak. – Felállt, vállára vetette a hárfámat, és újra átnyújtotta nekem a fuvoláját. Azután kinyitotta előttem az ajtót. – Csak utánad, királynőm! – Egy pillanatra behunytam a szemem, amint az ajtó lassan becsukódott a hátunk mögött. Vártam, hogy az idegeim ismét fellázadjanak.

– Tudod, hogy akadnak emberek, akik bármit képesek megtenni az égvilágon?

Kinyitottam a szemem. Luke rám várt, hogy mutassam az utat az előadóteremhez, ezért sietős léptekkel elindultam felfelé a lépcsőn. – Ezt meg hogy érted?

Ahogy közeledtünk az auditóriumhoz, egyre több diák várakozott a folyosón, hangos beszélgetésbe merülve, ám Luke hangját még így is kristálytisztán hallottam a hátam mögött. – Úgy értem, ha azt mondod nekik, írjanak le néhány hangot, ott helyben megkomponálnak egy teljes szimfóniát. Azt mondod nekik, írjanak

egy történetet, egy nap alatt papírra vetnek egy egész regényt. Ha arra kéred őket, mozdítsanak el egy kanalat anélkül, hogy megérintenék, megteszik. Ha akarnak valamit, azt el is érik. Csodákra képesek.

– Hm, ilyesmiről nem igazán hallottam – feleltem. – Legfeljebb a tévében a sci-fi csatornán. Te talán ismersz ilyen embert?

Luke hangja egészen mélyre váltott. – Ha ismernék, szívesen megkérném, hogy tegyen nekem néhány csodát.

Utat törtünk magunknak a színpalak mögé. Az előző duett – két trombita – még javában játszott a zsűri előtt. Felháborítóan zseniálisak voltak.

Luke nem adta fel. – Engem az dühít, hogy bármikor simán el-sétálnánk az utcán egy ilyen ember mellett. És hogy sosem tudod meg, te képes volnál-e csodát művelni, hacsak meg nem próbálsz.

– Ezzel most arra a kis rögtönzésre céloz az előbb a dalban, ugye? – Tekintetem a körülöttünk kavargó arcokat kutatta, egy szervezőt kerestem, aki útbaigazíthatna. Lassan erőt vett rajtam a szédülés, hirtelen melegség öntötte el a testemet, ami annak a biztos előjele volt, hogy vagy okádni kezdek, vagy menthetetlenül összeesem. – Értem. Sosem tudtam volna meg, hogy rögtönözni is tudok, ha te nem kényszerítesz rá.

– Deirdre Monaghan és Luke Dillohm? – Egy másik nő buk-
kant fel mellettünk csíptető mappával a kezében, rémesen eltor-
zítva Luke vezetéknevét. – Remek. Ti következtek. Várjatok, amíg
az előző páros elhagyja a színpadot, és majd akkor szólítanak ben-
neteket. Ha szeretnétek, mondhattok néhány szót a darabról, amit
előadtok. *Röviden*. – Elkínzott arckifejezéssel már el is fordult, és
a mögöttünk álló zenészeknek szintén elismételte iménti mondan-
dóját.

– Egyszerűen úgy gondolom, hogy nem erőlteted meg magad eléggé – folytatta Luke pontosan ott, ahol az előbb félbeszakították.
– Megelégszel a sablonokkal.

Szavai fájdalmas húrt pendítettek a szívemben, és megfordultam, hogy a szemébe nézzek. *Én diktálom a dallamot.* – Nem akarok sablonos lenni.

Luke rám mosolygott, vagy valamire a hátam mögött, arckifejezése megfejthetetlen volt a számomra. Azután előhúzott egy kicsi, címke nélküli szemcseppes üvegcsét a zsebéből.

– Kiszáradt a szemed?

– Fura szemem van. Ma este pedig szeretnék mindent tisztán látni. – Pislogott egyet, szeme fényesen csillogott a cseppektől, szempilláján apró könnyek sziporkáztak. Karjának egyetlen gyors mozdulatával azonban letörölte mindet, szeme immár szárazan, ám ugyanolyan ragyogón nézett az enyémbé. Volt a tekintetében valami, amitől elfogott a vágy, hogy én is megpillanthassam azt a *mindent*, amit Luke ma este látni fog.

– Deirdre? Ó, gondoltam, hogy te vagy az. – Mr. Hill, az iskola zene tanára és karnagya állt mellettem. Finoman megérintette a könyökömet. Ő volt a zenei mentorom, amióta a középiskolát elkezdtem; tudtam, hogy úgy véli, nagy jövő áll előttem. – Hogy érzed magad?

Megfontoltam a kérdést. – Az igazat megvallva, nem is olyan rosszul, mint amire számítottam.

Mr. Hill szeme rám mosolygott fémkeretes szemüvege mögül. – Nagyszerű! Sok szerencsét akartam kívánni neked. Nem mintha szükséged volna rá, persze. Csak tartsd eszedben, hogy éneklés közben ne csípd le a magas hangokat!

Hálásan mosolyogtam vissza rá. – Köszönöm. Egyébként... duettben lépek fel. Tetszett tudni?

Mr. Hill pillantása ekkor megakadt Luke alakján, és a mosoly nyomban lehervadt az arcáról. Szemöldökét ráncolva kérdezte: – Ismerem én magát?

Luke nyugodtan felelt: – Senki sem ismer.

Ránéztem. *Én meg foglak ismerni.*

– Deirdre? Lucas? Ti következtek. – A mappás nőszemély határozottan karon ragadott, és a színpad irányába tolt. – Sok sikert!

Együtt sétáltunk ki a sziporkázó reflektorfénybe. Luke szőke haját fehérre festette a ragyogás. Kinéztem a közönség soraira, hátha felfedezem a családomat, de a nézőtérre sűrű homály borult. Jobb is volt így – legalább nem láthatom Delia változatlanul önelégült arckifejezését. Még egy utolsó pillantást vetettem a sötét arcokra, mielőtt leültem az összecuskható székre; kellemesen meleg volt még az előttem játszó ideges versenyző után.

Luke letette elém a hárfát, majd egy lépéssel megkerült, és a hátam mögé állva a fülembe suttogetta: – Ne légy sablonos!

Megborzongtam, és közelebb húztam magamhoz a hangszeremet. Valami azt súgta, hogy Luke közelében a sablonoknak nincs semmi esélyük, és ez a gondolat olyan izgalommal és rémülettel töltötte el a szívem, amelyet a verseny szervezői elképzelni sem tudtak volna.

– Deirdre Monaghan és Luke DeLong. Hárfán és fuvolán.

Közelebb hajoltam, majd Luke fülébe súgtam: – Rosszul ejtik ki a neved.

Luke fogai elővillantak, ahogy finoman elmosolyodott. – Mindenki eltéveszti.

– Én nem, ugye?

A színpad fényei visszatükröződtek a szemében, mintha egy csillogó tó tükrebe néztem volna; akaratom ellenére is teljesen elkápráztatott. – Nem, te jól mondtad.

Luke beállította a mikrofont, majd a közönséghez fordult. Tekintete végigsiklott az embereken, mintha ismerős arcok után kutatott volna a teremben. – Mindenki izgatott, hogy itt lehet ma este?

Szavait mérsékelt taps és néhány kiáltás követte a harsányabb apukák soraiból.

– Nem úgy hangzik, mintha itt bárki is különösebben nagy izgalommal várná a fellépőket. Ezer kilométeres körzetben ez itt a legnagyobb zenei esemény. Hihetetlen díjakért mérik össze tehetségüket a versenyzők. Ma este itt az önök gyermekei és az ő társaik játszanak, és a szívüket öntik ezekbe a dallamokba, emberek! Nos, izgatottan várják a következő műsorszámokat, avagy sem?

A közönség tapsolt és kiáltozott, immár sokkal lelkesebben. Luke arca boldogan felragyogott. – Nos, Dee és én most egy régi ír dalt fogunk előadni. Címe: *A Tündérleány siráma*. Reméljük, tetszeni fog. Ne felejtsek el tudatni velünk!

Ez volt az a pillanat, amikor általában elhánytam magam, vagy ájultan borultam le a székről, ám ezúttal egyikre sem éreztem különösebb késztetést. Vigyorogni támadt kedvem, legalább olyan felszabadultan, mint Luke. Szerettem volna megrugdosni egy zenemániás strébert. Még sohasem éreztem ennyire elememben magam. Hová tűnt a valódi énem? Mert nem akartam, hogy valaha is visszatérjen.

– Felkészültél, Dee? – kérdezte halkán Luke.

Mosolya ragályosnak bizonyult, és életemben először végre otthon éreztem magam a színpadon. Ragyogó mosollyal néztem fel rá, majd játszani kezdtem. A húrok még most is puhán és finoman pendültek a kinti melegtől, és a színpad akusztikája miatt a hárfa úgy zengett, mintha legalább húsz láb magas lett volna. Luke is bekapcsolódott a melódiába. Fuvolájának mély, könnyed futamai

lágyan csendültek, akárcsak az ő hangja, amikor énekelt, tele kifejezéssel és alig leplezett érzelmekkel. Közös muzsikánk úgy hangzott, mintha egy egész zenekar szólt volna, ősi és zabolátlan, majd amikor belefogtam a dalba, az előadóteremre síri csönd borult.

Tényleg úgy énekeltem, akár egy angyal? A hang, amely az auditoriumot most betöltötte, mintha nem is a sajátom lett volna – egy felnőtt hangja volt, összetett és bonyolult. Kétségbeesett és szenvedélyes, mint a szövegben szereplő tündérlány.

Véget ért az első versszak, és *éreztem*, amint a fuvola egy röpke pillanatra elbizonytalanodik. Várakozik. Ellenszólamot kezdtem játszani, olyasmit, amit még soha senki nem hallhatott. Csakhogy ezúttal én már tudtam, mit csinálok, és azt is, hogy nem fogok túl messzire merészkedni az eredeti dallamtól, nem fogok beleveszni a hangok gyilkos örvényébe. Ezúttal édes magabiztossággal, szelídítetlen vadsággal játszottam a húrokon. A dallam felfelé kúszott a skálán, keserűn és gyönyörűen, majd Luke fuvolája is újra bekapcsolódott, mély hangjai együtt emelkedtek az enyémmel, a szinte elviselhetetlen csúcspontig.

S ekkor belekezdtem az utolsó versszakba, amelyet még csak most tanultam. Máskor bizonyára kiröppentek volna a szavak a fejből, de ezúttal nem, ma nem, amikor Luke hangjának emléke dalolta őket most is a fülemben. A szavak egyszerre új jelentőséget kaptak, amint elénekeltem őket; életre keltek.

Én voltam a tündérlány.

*Csak sodródom céltalan,
Kínzó álomhullámokon,
Meghaltál, s a szívem megszakadt,
Emléked árad, hagyom.*

*Veled sodornak álmaim,
Hogy merre, nem tudom,
Nem zengem már a szív kándalát
Elpattant hárfahúrokon.*

Mire a refrén utolsó sorához értünk, Luke már olyan szélesen vigyorgott, hogy alig bírt játszani. Hagytam, hogy a hangom lassan elhalkuljon, elveszen a csendben a fuvola utolsó hangjával együtt, visszatérve oda, ahonnan ez a csodálatos, bámulatos melódia származott.

A teremben néma csönd honolt.

Luke halovány, cinkos kis mosolyt küldött felém, azután a közönség egyszer csak talpra ugrott, hangos tapssal és füttyökkel jutalmazva előadásunkat. Ajkamba haraptam, lángoló arcom bíborvörösre váltott, és zavaromban Luke arcára siklott a pillantásom.

Lekísértek minket a színpadról, hogy a következő páros is fellépessen. Luke megragadta a kezem, arcán belső tűz fénye ragyogott. – Ügyes kislány! – Elengedte a kezem. – Nagyon ügyes! Most mennem kell... de ma este ott leszek a fogadáson.

– Hogy micsoda? – hitetlenkedtem, ám Luke már el is tűnt a hátsó színpadon tolongó tömegben. Furcsán elveszettnek éreztem magam nélküle.